

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 4, 2017

Suốt buổi sáng, rồi đến quá trưa thế này mà vườn này lại yên tĩnh quá, không biết các cô nhà này đi đâu mà cả ngày chẳng thấy động tĩnh gì cả. Cô Thủy Tiên Tím vừa nghĩ thâm trong lòng như thế, vừa cởi cái cái dài áo tím bỏ qua một bên, định nhắm mắt lại ngủ trưa một lúc như mọi ngày thì nghe tiếng lao xao nói chuyện ngoài ngõ.

Tưởng là trẻ con hàng xóm đang tụ tập lại rủ nhau chơi ú tím, cô mặc kệ, vẫn nhắm mắt, ai ngờ lại nghe giọng nói sôi nổi của cô chủ nhà, cô tỉnh ngủ, mở mắt ra, thấy cô và hai cô chị đang khiêng một bụi Hoàng Thảo Nghệ Tâm lớn bằng cái chậu kiếng từ ngoài đường vào vườn sau.

“Năm nay thật là may, mình mà loạng quạng đi muộn một tí thôi thì bụi Hoàng Thảo Nghệ Tâm này đã vào tay người khác rồi.”

Giọng cô Vân là cô chị lớn cất lên:

“Chị chưa khi nào thấy bụi Nghệ Tâm lớn như thế này đâu nhé.”

Cô Thảo, cô em kể cô Vân đang ngồi sụp xuống cạnh bụi lan, hưởng ứng ngay:

“Bụi lan cao gần bằng em rồi chứ không phải chơi đâu, em mà trông được bụi lan như thế này thì có các vàng em cũng không đổi chứ nói gì bán có hơn một trăm đồng.”

Thủy Tiên Tím có tên Đầm là *Dendrobium amabile* tỉnh ngủ hẳn ra, đưa mắt nhìn vào cô Nghệ Tâm trẻ măng, trông chưa đến hai chục tuổi, mơn mớn với màu áo xanh bích ngọc điểm những cánh hoa xinh xắn hồng nhạt có nhụy màu vàng nghệ. Cô bé này cao quá, tướng tá xinh đẹp cao ráo như thế này chắc đã từng làm người mẫu ở đâu chứ chẳng phải chơi. Thủy Tiên Tím giọng đàn chị, ân cần hỏi thăm cô lan mới:

“Em trước kia ở đâu mà hôm nay lưu lạc đến vườn này vậy?”

Nguyễn Minh Đức

“Em chào chị, em mới qua Mỹ khoảng vài năm nay thôi. Ông Bà đỡ đầu cho em có gian hàng bán lan ở Green Thumb Festival. mấy hôm nay nay ông chủ em mang em ra cửa hàng để làm kiểu mẫu, rồi mấy cô này thấy em thì thích quá. Ông bà chủ em và mấy cô này họ quen biết nhau chắc cũng thân lắm, nên ngày cuối thì mấy cô này nài nỉ tậu em cho bằng được, ông chủ em cuối cùng cũng xiêu lòng, nên bây giờ em mới có mặt ở đây.”

Thảo nào mấy ngày này mấy cô Thảo, Hảo này đi biền biệt, chứ vào mùa Xuân như thế này thì cuối tuần họ ở ngoài vườn từ sáng sớm cho đến tối, luôn tay luôn chân thay chậu, chuyển cây lan này đi chỗ khác, chuyển cây lan nọ đến chỗ thấp hơn, hoặc cao hơn chỗ cũ. Một quá hay thiếu món nào mà những cây lan cần dùng như những cái móc dài, những khúc cây để gắn lan vào thì họ lại rủ nhau leo lên xe, đi đến mấy cái vườn lan ở gần đây. Một lúc thì về đến nhà tay xách nách mang linh kinh những thứ đồ nghề cần mua, thêm vào đó thế nào cũng có thêm vài cây lan mới. Bởi vậy những hội bán cây bán lan như cái Green Thumb Festival này mà bảo họ ở nhà sao được, ngút ngàn bao nhiêu kỳ hoa dị thảo ở ngoài đó chờ họ mà.

Bùi Xuân Đáng

Nhưng cô Thủy Tiên Tím cũng lầy lăm lẹ là sao lần này mấy cô này chỉ mang về có một Nghệ Tâm mà thôi, thường thường như thế này, mấy cô mua góp lại cũng phải chất đầy xe, đếm ra cũng phải hai chục cây lan là ít. Nghệ Tâm như đọc được ý nghĩ của Thủy Tiên Tím, nói:

“Ở ngoài kia còn đầy cả xe lan đấy chị. Em nghe mấy cô bàn với nhau là mang em vào trước cho em giải khát đã, rồi đến mấy cô ăn uống xong xuôi vì ai cũng mệt và đói là cả ra rồi, khỏe khoản đâu đó rồi mới ra mang mấy cây đó vào.”

Đàng kia, ở cái bếp khúc cuối vườn, Thủy Tiên Tím thấy cô Hảo đã bày trên cái bàn tròn ở trước cửa bếp một đĩa rau ghém thật lớn, trong đó có rau diếp thái nhỏ, rau muống chẻ, rau chuối và đủ thứ rau thơm như tía tô, kinh giới, ngò gai, húng cây, húng lũi... Nhìn đĩa rau xanh và ba chén nước mắm nguyên chất, chén của cô Hảo thì ớt Xiêm đỏ xắt lát tràn ngập, nhiều hơn nước mắm, chén của cô Vân và cô Thảo thì chỉ có vài lát, thấy rau và mắm là biết mấy cô này đang sửa soạn

thường thức món bún bò hay bún riêu gì đây.

Chẳng mấy chốc trước mặt cô Thảo đã có tô bún bò bốc hơi nghi ngút, trên tô xếp hai miếng bò bắp có diêm những sợi gân trắng đục, một khúc giò heo nhỏ, trắng tinh, da cong cả lên, hai miếng thịt đùi heo xắt lát. Thịt này khi nào nấu bún bò cô Hảo cũng phải làm theo lời yêu cầu của cô Thảo, đó là miếng bắp đùi ở chợ họ đã lọc xương xong rồi, cô này mang về cuốn tròn rồi lấy dây cột chặt lại, bỏ vào nồi bún bò, luộc trong đó khoảng một tiếng đồng hồ rồi lấy ra, chờ nguội, lúc ăn xắt từng khoanh bỏ lên tô bún cùng với giò heo và thịt bò, khoanh thịt trông chắc chắn, có đầy đủ tí thịt, tí mỡ, tí gân, tí da, trông thôi đã đủ thềm.

Tiếp đến là tô bún của cô Vân, món gì trong đó cũng ít, ít bún, ít thịt, ít nước. Tô của cô Hảo thì hoàn toàn trái ngược hẳn với hai cô kia, cái tô đã lớn, cả chục miếng thịt bò bắp, ba khúc giò heo, năm sáu khoanh thịt đùi, ba tô bún tô nào trên cùng cũng được rắc hành Tây đỏ bào mỏng với hành ngò, rau răm thái nhỏ. Ba người chắc hẳn là đói lắm, ngồi vừa ăn xì xụp vừa chỉ chỗ đến Nghệ Tâm, chắc là lại đang nói chuyện về cô nàng xinh đẹp này. Chẳng mấy chốc đĩa rau trên bàn vui hẳn, ba tô bún cũng đã cạn cả nước lẫn cái, cô Hảo đứng dậy mở tủ lạnh mang ra ba ly sâm bô lừng, đặt trước mặt hai cô kia, vừa cười vừa nói:

“Hai chị tâm bổ thêm ly chè lạnh này nữa mà lấy lại sức. Cứ thong thả ăn, em bắt đầu bắt tay vào việc đây. Tí xíu có đôi nữa thì em còn có nồi cá kho thịt ba chỉ, mình luộc rau lang lên chấm nước cá ăn com.”

Dứt lời là cô đặt ly chè còn một nửa xuống bàn, đi thoăn thoắt ra cổng trước. Năm phút sau là bung vào một khay đầy *Dendrobium nobile*, cây nào cũng tươi tắn mạnh khỏe. Sau đó cô bung vào nào là *Dendrobium anosmum*, *Dendrobium pierardii*, *Ascocentrum christensonianum*, *Dendrobium subclausum*, cuối cùng là cây lan *Dendrobium falcorostrum* có bốn cành hoa trắng thơm ngào ngạt. Để cây này trên bàn ăn trước mặt hai cô kia đang ngồi ăn chè, cô Hảo bảo:

“Mới đầu em cũng không định mua cây này đâu vì thấy cũng thường, nhưng đúng một lúc người thấy mùi thơm ngào ngạt, rồi ông bán hàng lại quảng cáo là loại này dễ trồng, từ những cái cành có có hoa năm nay, năm sau và nhiều năm sau này nữa hoa vẫn tiếp tục ra, nghe ham quá, nên bỏ năm chục đồng ra mua.”

Cô Vân nói:

“May mà cái Green Thumb Festival chỉ có ba ngày thôi, chứ họ mở suốt một tuần thì tiền đâu ra mà mình mua lan mua cây cho xuế, thấy cây nào cũng thích vác về.”

Cô Thảo tiếp lời:

“Ba đĩa mình tính ra cũng cúng cho họ cả hơn ngàn đồng rồi. Nhưng thế cũng chẳng thấm thía gì với nhiều người, có người em thấy ở đó cả ba ngày, ngày nào cũng thấy kéo cái cái xe đầy ắp cây này cây kia.”

Cô Hảo chép miệng:

“Cái không khí ẩm áp của mùa Xuân nó lạ lắm, nó làm cho người ta hăng hái lên một cách kỳ lạ, rồi nhìn trong vườn nhà, hay đi ra ngoài đường, thấy cây thì lên lộc non, hoa thì nở tung bừng, nên gặp cái hội hoa này thì ai mà chịu đựng nổi, trút hầu bao ra hết mà cúng cho các ông các bà chủ vườn cây, chả có gì là ngạc nhiên cả.”

Góc vườn này ba cô chủ nhà nói chuyện mua cây, thì góc vườn kia, dưới bóng râm của cây hoa Ngọc Lan, mấy cây lan cũ cũng xúm lại rôm rả thăm hỏi mấy cây lan mới được mang về. Đám Nobile thì tranh nhau nói, giới thiệu là mình ở Hawaii mới đến được một tuần. Đám *Dendrobium anosmum* và *Dendrobium pierardii* thì kể lể gốc gác ở mãi tận Việt Nam, nhưng ông bà cha mẹ sang Hawaii lâu lắm rồi, từ sau Thế Chiến Thứ Hai, sau đó đám trẻ cháu chắt dời về những tiểu bang ấm như Florida sinh sống, giờ đây chỉ biết nói tiếng Mỹ và thổ ngữ Hawaii trong khi mặt mũi toàn nét Á Đông. Anh chàng *Ascocentrum christensonianum* cũng thế, mặt đặc sệt Việt Nam mà tiếng Mỹ thì nói như gió, chắc ai các cơ đôi qua nói chữ Việt thì có lẽ sẽ khựng lại ngay. Bằng chứng là Thủy Tiên Tím nói tiếng Việt, anh ta cũng cố gắng nói lại, nhưng thay vì gọi Cô Hảo, thì anh ta lại gọi là Hảo Cô, làm cho đám lan Việt Nam, anh chị nào còn thông thạo tiếng Việt, cười sặc sụa. Trúc Mạnh thì kín đáo hơn mấy tên kia, che miệng cười, nghiêng qua thăm thì với Thủy Tiên Tím:

“Nói tiếng Việt nửa Tàu nửa Ta nghe buồn cười quá chị nhỉ.”

Thủy Tiên Tím gật gù:

“Như thế là cậu ta cũng cố gắng nói tiếng mẹ đẻ lắm rồi đấy.”

Anh *Dendrobium facorostrum* nói là mình ở Úc đến Mỹ từ hai chục năm trước, tính tình dễ dãi, nóng lạnh gì cũng chịu được nên anh ta kể là đã đi mùi mấy chỗ trên nước Mỹ, mỗi chỗ ở vài năm rồi buồn chán, lại vui bước giang hồ khăn gói quả mướp đi nơi khác cho thoải chí.

Nghe kể như thế, cô *Dendrobium subclausum* có vẻ hăm mộ, nói:

“Dễ dãi như anh thì thích thật đấy, đi tung hoành chỗ nào cũng chẳng sợ. Em đây thì đến từ New Guinea mà lại sợ nóng lắm, em chịu đựng đến 80 độ F là hết cỡ rồi, nóng quá em trong người em cứ uể oải, rồi yếu dần đi, em đang sợ cái nóng mùa Hè ở đây.”

Cô Thủy Tiên Tím trấn an người bạn mới:

“Em đừng có quá lo lắng vớ vẩn như thế, em xem vườn đầy bóng râm như vậy, khi nào trong vườn này cũng mát hơn những vườn không có bóng cây cả mười độ, mùa nóng hễ khi nào nhiệt độ lên quá cao là cô chủ lấy vòi phun nước khắp vườn. Em xem mấy cây xíu lạnh như cây trà, cây phong Nhật tươi tốt không? Là vì cô ấy biết đặt họ dưới bóng râm. Em cũng thế, nhỏ người như em thì nếu nóng quá cô ấy mang em vào máy lạnh trong nhà. Cô này trông cây nào là cô ấy biết tính tình thói quen của cây ấy hết.”

Cô *Dendrobium subclausum* thờ phào nhẹ nhõm:

“Em cảm ơn chị đã giải thích cho em rõ ràng. Từ sáng đến giờ em lo quá, cứ sợ gặp người chủ không rành mấy về lan, mê cái bóng sắc của em, mang về rồi đến lúc hoa tàn nhụy rữa thì để mặc kệ cho héo mòn tàn tạ. Chị ơi, em có nhiều chị em bạn lâm vào cảnh Trao Thân Lắm Tướng Cướp đó lắm rồi chứ không phải không có đâu.”

Đang này cô Hảo mang đến đám lan mới một cái chậu thật lớn, cô lấy vòi nước xịt nước tràn trề vào chậu, rồi bắt đầu cầm những cây lan mới mang về hôm nay, nhẹ nhàng tưới từng cây một, rồi bảo cô Vân và cô Thảo đang lúc đó đang đứng gần đấy ăn chè Sâm bổ lừng:

“Đám lan này mấy hôm nay bị bầy hàng ngoài đó, nước nôi không đầy đủ đâu, mấy chị chờ đấy, em tưới xong là cây nào cây nấy sẽ đẹp lên gấp bội cho mà xem.”

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tình Tây Bắc Seattle tháng Năm, 2017.

Phạm Hảo